

S z e l l e m i p á r o s é n e k

Sin arrime y con arrime
sin luz y a oscuras viviendo
todo me vey consumiende.

Juan de la Cruz

S i n a r r i m e

Elég volt, Uram. Nem bírom tovább.
Elfolyt a vérem. A tudóm kiégett.
Akartál velem valamit? Miért
teremtettél gyöngének, ha szeretttél
és volt valami szándékod velem?
Azt akartad, hogy lássalak? Miért
szúrtad ki hát a szememet?
Ha azt akartad, hogy hozzád szaladjak,
mért akasztottál nyakamba koloncot?
Játszol velem? Hát nem elég a bolygók
színháza? S nem volt még elég az ember,
az én vérem is kellett? Kínjaim
torz csikorgása nélkül még hiány volt
zenekarodban? Nem, nekem elég volt.
Tudod, mit tettél? A folyóba dobtál,
s nem tanítottál úszni. A sötétség
karjába löktél, de fáklyát nem adtál.
Rendben van: ölj meg, de tovább ne kínozz,
ha van benned szikrányi szánalom.
Ha te vagy a nagy Kút, amelyben ott
csillog a kétes, édes ismeretlen:
gyöngye vagyok, hogy bűvárod lehessenek,
Megadom magam. Semmisíts magadba.

C o n a r r i m e

Aldott ostorok ostora, suhogj
mégis, csattogj mégis: a lelki vér
csorgása könnyít; hajtsd könnyörtelen
kopóidat, Vadász: az üldözött
sós verejtéke csontig mar, de édes
marása könnyes kínja, mert fehérít.
Nyugtalanság, az önelégedettség
kényelmes börtönét zúzd semmivé,
s rugdoss ki szabadságod nyers szelébe!
Örök Taszító, hajíts a folyóba,
s hagyj örvényeid sodrában forognom;
hatalmas Sújtó, lökj a porba, roppant
Vezénylő, énekeltess: énekel
s porból nyilamlík égig a madár;
nagy Kút, fények kútja, mélyedben az
élet vize vakít: táruj föl és
itass torkig és semmisíts magadba.

(1933)

Borsos Miklós illusztrációja a vershez